

Arrest

nr. 294 447 van 20 september 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat I. SIMONE
Stanleystraat 62
1180 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 27 maart 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 februari 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 maart 2023 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 28 juli 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 september 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAVN NIJVERSEEL, die loco advocaat I. SIMONE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 30 augustus 2022 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger in, in de hoedanigheid van descendent van haar Belgische moeder.

1.2. Op 23 februari 2023 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 50e lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 30 08 2022 werd ingediend door

Naam: M. N. (..)

Voorna(a)m(en): Fertyla

Nationaliteit: vluchteling erkend in ander land

Geboortedatum: (...) 1991

Geboorteplaats Kinshasa

Identificatienummer in het Rijksregister: xxxxxxxxx

Verblijvende te (..)

om de volgende reden geweigerd

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met haar Belgische moeder, zijnde M. P. (..) (RR xxxxxxxxxx) in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15 12 1980

Artikel 40ter, §2, eerste lid. 1° van de wet van 15 12 1980 bepaalt dat § 2 De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die met zijn recht van het verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie: 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis. § 2, eerste lid 1° tot 3° mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen,

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd 'de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintigjaar of die te hunnen laste zijn (...)'

Betrokkene is ouder dan 21 jaar. Meerderjarige kinderen boven de leeftijd van 21 jaar kunnen slechts een verblijfsrecht erkend zien op basis van gezinshereniging indien ze financieel en of materieel worden ondersteund door de ascendent die in België verblijft van in het land van herkomst of origine. Betrokkene dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de referentiepersoon. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine tot aan de komst naar België en voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging

Ter staving van de afhankelijkheidsrelatie werden volgende documenten voorgelegd bij onderhavige aanvraag:

- attest Partenamut dd 30 11.2022, dd 16 11 2022 en dd 8 08.2022 met uitkeringen van januari tot november 2022 op naam van de referentiepersoon waaruit kan blijken dat referentiepersoon sedert 27.05.2020 erkend is als invalide + rekeninguittreksels Belfius om de overschrijvingen van Partenamut te staven + Overzicht dd. 14.09 2022 van bank- en verzekeringsagent te Vilvoorde-Tervuren

- Zelf opgemaakte tabel door referentiepersoon over bestaansmiddelen verkregen van Partenamut in de periode augustus tot en met oktober 2022 + tabel van bestedingspatroon van vaste en variabele kosten + facturen ter staving van bestedingspatroon aflossingsplan openstaande schuld huur dd 27.10.2022, (tussentijdse) facturen Engie. De Lijn, Delà, ziekenhuisfacturen, Partenamut + rekeninguittreksels ter staving van de betaling van deze vaste en variabele kosten

- verklaring van referentiepersoon waarbij ze verklaart haar dochter volledig ten laste te nemen dd. 30.08.2022; dit dient echter als een verklaring op eer te worden beschouwd, waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten Het kan niet op zijn feitelijkheid worden getoetst bij gebrek aan enige verifieerbare stukken De voorwaarde van het ten laste zijn dient immers op een actieve wijze te worden aangetoond (arrest RvV nr 145.912 dd 21 05 2015)

- Documenten uit Griekenland: kaartje Médecins sans frontières, Cantasocial Spot op naam van betrokkene + screenshot google maps wandelafstand tot Doctors of the world + screenshot Canstas informatie + free shop card op naam van betrokkene

- 12 stortingsbewijzen via MoneyGram van referentiepersoon ten gunste van betrokkene dd 14.11.2020 (100 euro), 16.12.2020 (100 euro), 7.01.2021 (90 euro), 12.02.2021 (115 euro), 5.07.2021 (150 euro), 8.07.2021 (50 euro), 29.07.2021 (100 euro), 8.11.2021 (100 euro), 6.01.2022 (150 euro), 29.01.2022 (100 euro), 31.03.2022 (100 euro), 21.04.2022 (230 euro)

- E-mail verkeer tussen de gemeente en de advocaat van betrokkene in het kader van de bestaansmiddelen en het bestedingspatroon van vaste en variabele kosten + mailverkeer tussen gemeente en referentiepersoon over de voorwaarden bij de procedure gezinshereniging
-er werden geen attesten van het OCMW voorgelegd waaruit kan blijken dat betrokkene en/of de referentiepersoon al dan niet financiële steun ontvangen

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat betrokkene zowel een verblijfstitel van Griekenland. afgeleverd op 31.12.2020 en geldig tot 31.12.2023 voorlegt als een Griekse reistitel afgeleverd op 13.01.2022 en geldig tot 12.01.2027. Uit beide documenten kan blijken dat zij in Griekenland erkend is als vluchteling in het kader van internationale bescherming. Voorafgaand aan de komst naar België blijkt betrokkene dan ook in Griekenland te hebben verbleven. Dit heeft tot gevolg dat betrokkene de afhankelijkheidsband dient aan te tonen van in haar land van herkomst, nl. Griekenland. en niet van in het land van origine, zijnde de Democratische Republiek Congo

Wat de financiële en/of materiele afhankelijkheid betreft, legt betrokkene weliswaar geldverzendingen van de referentiepersoon gericht aan betrokkene voor. Doch dient opgemerkt te worden dat de afhankelijkheidsrelatie niet afdoende is aangetoond. De geldverzendingen van referentiepersoon ten gunste van betrokkene zijn onregelmatig en de bedragen wisselend overheen de maanden waardoor de afhankelijkheidsband wordt betwist. Er zijn maanden tussen de verscheidene geldverzendingen waarin betrokkene geen geldsom van de referentiepersoon ontvangt zoals de periode maart tot en met juni 2021, augustus tot en met oktober 2021, december 2021 en februari 2022, waardoor het niet duidelijk is van welke middelen betrokkene leefde in die tussenperiodes. Ook zijn de bedragen in de maanden waarin zij wel een geldsom ontvangt wisselend. Bij de meerderheid van de geldverzendingen zijn de bedragen ter waarde van gemiddeld 100 euro, daar waar zij in juni 2021 300 euro, in januari 2022 250 euro en april 2022 230 euro ontving. Opdat sprake is van een afhankelijkheidsrelatie in de geest van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3e van de wet van 15.12.1980 dient het weldegelijk te gaan om bedragen die essentieel zijn om de basisbehoeften te dekken van betrokkene in het land van herkomst, omdat haar economische en sociale toestand niet toeliet dit zelfstandig te doen. Het is dan ook redelijk te stellen dat de bedragen gelijklopend zouden zijn indien weldegelijk sprake was van een afhankelijkheidsrelatie zoals bedoeld in genoemd artikel 40bis. Trouwens is bezwaarlijk te stellen dat gemiddelde bedragen van 100 euro, en zelfs de hogere bedragen, in het licht van de levensstandaard in Griekenland toereikend zijn om de basisbehoeften te kunnen dekken. Er dient tenslotte opgemerkt te worden dat het overmaken van gelden niet automatisch betekent dat betrokkene ten laste is/was van de referentiepersoon - een moeder kan namelijk ook gelden overmaken in de vorm van schenkingen zonder dat de dochter daarvan afhankelijk dient te zijn. Daar komt bij dat de laatste geldverzending dateert van april 2022 daar waar betrokkene pas de aanvraag tot gezinshereniging indiende op 30.08.2022. Het is dan ook onduidelijk hoe betrokkene ook in deze ontbrekende periode in haar levensonderhoud heeft voorzien.

Ook voor wat de onvermogenheid van betrokkene betreft, dient te worden opgemerkt dat dit niet afdoende is aangetoond. Voor zover betrokkene wenst aan te tonen met de kaartjes uit Griekenland (médecins sans frontières, caritasocial spot en de gegevens omtrent die organisatie) onvermogen te zijn, kan hier alleszins uit blijken dat zij beroep deed op medische en sociale ondersteuning aldaar - dus hulpbehoevend was in het land van herkomst. Doch onafgezien dat betrokkene kennelijk in een hulpbehoevende situatie verkeerde in haar land van herkomst. kan niet afdoende blijken dat zij, zoals hierboven gesteld, aangewezen was op ondersteuning van de referentiepersoon om in haar levensonderhoud te voorzien, gelet de afhankelijkheidsrelatie aan de hand van de geldverzendingen wordt betwist. Andere bewijzen van onvermogen wat betreft financiële middelen en onroerende goederen, zoals gebrek aan inkomen en eigendom, werden niet voorgelegd bij onderhavige aanvraag. Het gegeven dat betrokkene sedert 30.08.2022 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is. doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145 912 dd 21.05.2015.) Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst

De overige voorgelegde documenten doen geen afbreuk aan de genoemde bevindingen

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat zij reeds van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine en voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Gezien de afhankelijkheidsrelatie niet afdoende is aangetoond voldoet betrokkene niet aan de gestelde voorwaarden van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15 12 1980 juncto artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15 12.1980

Het recht op verblijf op basis van gezinshereniging wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI dient te worden ingetrokken”

2. Over de rechtspleging

Waar verzoekende partij uitdrukkelijk opteert voor de Franse taal als proceduretaal dient er op te worden gewezen dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

Artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (Gedr. St, Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 107) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd.

De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt. De bestuurshandelingen waarvan de vernietiging gevorderd wordt zijn immers steeds afkomstig van overheden die onderworpen zijn aan de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken (Les Nouvelles, deel IV, p. 737). Gelet op het voorgaande en het feit dat de bestreden beslissing door het bestuur werd genomen in het Nederlands, dient de Raad de Nederlandse taal als proceduretaal te hanteren.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In wat als een enig middel kan worden beschouwd, betoogt de verzoekende partij als volgt:

“Violation de l'article 40ter de la loi du 15.12.1980, des articles 2 et 3 de la loi du 29.07.1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, de l'erreur manifeste d'appréciation, du principe suivant lequel l'administration doit prendre en considération l'ensemble des éléments du dossier pour statuer, du principe de collaboration entre l'Administration et l'administré, des articles 3 et 8 de la CEDH.

La requérante ne comprend vraiment pas la motivation de la décision attaquée :

La requérante bénéficiait en effet d'un statut de réfugiée en Grèce, venant de RDC.

En Grèce, elle bénéficiait de différentes aides humanitaires : aide médicale urgente, aide vestimentaire émanant de Caritas, aide alimentaire (Free Shop Card), etc.

Sa mère lui envoyait par ailleurs des sommes d'argent régulièrement.

En substance, l'Office des étrangers reproche à la requérante de ne pas prouver son état d'indigence ou lien de dépendance envers sa mère.

L'Office des étrangers estime que s'il y a eu des envois de sommes d'argent, celles-ci seraient irrégulières dans la mesure où la dernière émanait de avril 2022 alors que la requérante a introduit sa demande de regroupement familial en date du 30.08.2022.

Si l'Office des étrangers voulait avoir des informations sur ce point, il suffisait d'inviter la requérante à les produire.

En effet, la requérante est déjà en Belgique précisément à la date du 4 mai 2022.

Il n'y a pas de délai imposé à la requérante pour introduire une demande de regroupement familial ; il est par contre logique pour la requérante d'avoir le temps de réunir les éléments utiles à l'introduction de sa demande et à la constitution de son dossier, puisque à partir du moment où elle introduit la demande, un délai de trois mois lui est imposé pour apporter les pièces justificatives.

Concernant l'indigence de la requérante, la requérante ne comprend vraiment pas la motivation de l'Office des étrangers dans laquelle les attestations et cartes de membre auprès de Médecin sans frontière, Caritas Social, etc. seraient insuffisantes pour la prouver.

En effet, pour pouvoir bénéficier de ces aides humanitaires, la requérante doit forcément être sans revenu, sans quoi elle ne devrait pas y recourir. Au surplus, on peut attendre de telles organisations qu'elles vérifient elles-mêmes les possibilités financières de l'intéressée avant de lui octroyer une aide.

Depuis le 30.08.2022, la requérante réside effectivement chez sa mère, qui paie bien entendu tout pour elle. Ici aussi, la motivation de l'Office des étrangers suivant laquelle cet élément ne serait pas suffisant pour prouver que Madame est entièrement à charge de sa mère est incompréhensible. La mère de la requérante a bien apporté la preuve du fait qu'elle payait toutes les factures ; en Grèce, Mademoiselle M. N. F. (..) était dans une situation d'indigence, dépendant entièrement d'organisations internationales couvrant bien les besoins de base : nourriture, vêtements, logement, etc.

Partant, la motivation de la décision est totalement inadéquate.

Le moyen est fondé.

Elle invoque l'article 8 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme.

L'article 8 de la CEDH est libellé comme suit :

« 1. Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance.

2. Il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense du pays et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui. »

Il va de soi que dans le cas qui nous occupe, priver la requérante du séjour légal en Belgique contreviendrait de manière injustifiée à l'article 8 de la CEDH.

Il faut certes rappeler que toute atteinte à la vie familiale d'une personne n'est pas forcément constitutive d'une violation de l'article 8. En effet, l'alinéa 2 de l'article 8 de la CEDH énumère une série de conditions dans lesquelles une atteinte à la vie privée ou familiale ne constitue pas une violation de l'article 8. Ces conditions ont été précisées par une jurisprudence constante de la Cour de Strasbourg. Si ne fût-ce qu'une d'entre elles n'est pas satisfaite l'article 8 de la CEDH est violé.

Ces conditions sont les suivantes :

- l'ingérence dans le droit au respect de la vie privée et familiale doit être conforme à la loi ;*
- l'ingérence doit poursuivre un but légitime énuméré à l'alinéa 2 de l'article 8 de la CEDH ;*
- il doit y avoir un rapport de proportionnalité entre les moyens employés et le but poursuivi pour que l'ingérence soit considérée comme nécessaire dans une société démocratique.*

L'ingérence de l'Etat belge dans la vie familiale de Madame M. N. F. (..) pourrait être considérée comme étant conforme aux dispositions légales en vigueur en Belgique. La première condition pourrait être remplie.

On pourrait également considérer que l'ingérence poursuit un but légitime énuméré dans l'alinéa 2 de l'article 8 de la CEDH : contrôler l'immigration permet de réguler le marché du travail, et donc de préserver le bien-être économique de la Belgique. La deuxième condition pourrait donc également être considérée comme étant remplie.

Mais, quant à savoir si une telle ingérence est nécessaire dans une société démocratique, c'est-à-dire s'il existe un rapport de proportionnalité entre le but poursuivi et les moyens employés pour y arriver, la réponse ne peut être que négative (cfr. CEDH, Berrehab c. Pays-Bas, du 21/06/1988). La troisième condition n'est donc pas satisfaite.

Le seul moyen de mettre fin à cette violation de l'article 8 de la CEDH est de suspendre ou d'annuler la décision attaquée."

3.2. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

Te dezen zet verzoekende partij nergens in het middel uiteen op welke wijze zij artikel 3 van het EVRM door de bestreden beslissing geschonden acht. Het enig middel is dan ook in de aangegeven mate onontvankelijk.

3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op 'afdoende' wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven, in rechte en in feite, aangeven op grond waarvan deze genomen is. In casu is hieraan voldaan.

Zo verwijst de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden uitdrukkelijk naar artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° juncto artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Tevens bevat de bestreden akte een motivering in feite, met name dat de verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie omdat zij niet afdoende bewezen heeft ten laste te zijn van de Belgische referentiepersoon. Daarbij wordt op omstandige wijze ingegaan op de relevante stukken die de verzoekende partij heeft voorgelegd.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de opgegeven motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

3.4. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten aanvoert tegen de motieven van de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

3.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

3.6. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de in casu toepasselijke wetgeving, met name artikel 40bis juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Op grond van artikel 40ter, eerste lid juncto artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet worden beschouwd als familielid van een Belg: *"(...) de bloedverwanten in neergaande lijn (...) beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, (...)"*

3.7. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een aanvraag voor een verblijfskaart als familielid van een Belg indiende, met name de aanvraag tot gezinshereniging in functie van haar moeder, een Belgische onderdaan.

Aangezien de verzoekende partij ouder is dan 21 jaar, zal zij, om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, het bewijs moeten leveren dat zij ten laste is van de ascendent in functie van wie zij het verblijfsrecht vraagt, in casu haar Belgische moeder.

Verzoekende partij voert niet aan noch blijkt dat haar Belgische moeder haar recht van vrij verkeer in de Europese Unie heeft uitgeoefend door zich te vestigen in een andere lidstaat. Er is in dit geval dan ook

sprake van een zuiver interne situatie, waarop het Unierecht niet van toepassing is. Een richtlijnconforme interpretatie van een nationale bepaling is hier dan ook niet aan de orde. Bij gebrek aan aanknopingspunt met de bepalingen van het Unierecht dient de wettigheid van de bestreden beslissing enkel te worden getoetst aan de te dezen van toepassing zijnde Belgische bepalingen.

Er dient te worden aangenomen dat de vraag of een vreemdeling ten laste is van een in België verblijvend familielid in concreto moet worden onderzocht waarbij moet worden nagegaan of er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van een familielid die het rechtvaardigt dat de betrokken vreemdeling dit familielid in België vervoegt. De vreemdeling dient bij het indienen van de aanvraag aannemelijk te maken dat hij op dat ogenblik en in zijn land van herkomst is aangewezen op de ondersteuning van zijn familielid in België om in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien (RvS 28 november 2017, nr. 239.984). Er dient zo ook te worden vermeden dat op artificiële wijze een afhankelijkheidsband wordt gecreëerd.

De Raad van State heeft in deze zin geoordeeld dat de voorwaarde van het ten laste “zijn” in artikel 40ter juncto 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet inhoudt dat het om een bestaande toestand in het land van herkomst moet gaan. Vermits in het voornoemde artikel 40ter uitdrukkelijk sprake is van familieleden “die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen”, en het begeleiden van of het zich voegen bij de Belg inhoudt dat de vreemdeling uit het buitenland komt of is gekomen, kan op wettige wijze worden gesteld dat het gaat om een toestand die in het land van herkomst moet bestaan (RvS 29 mei 2018, nr. 241.649).

Dit brengt met zich dat ‘ten laste zijn’ inhoudt dat de aanvrager ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam. Bijgevolg dient de verzoekende partij, om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd, aan te tonen dat reeds eerder en dus voorafgaand aan de aanvraag, in het land van herkomst – zijnde een ander land dan het gastland – een feitelijke situatie bestond van reële afhankelijkheid, materieel en/of financieel, ten aanzien van de referentiepersoon. Waar verzoekende partij het aldus oneens is met de motivering dat: “louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145 912 dd 21 05 2015.)” is haar kritiek niet dienstig nu dit geen afbreuk kan doen aan het determinerend motief: “Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.”

De noodzaak van financiële of materiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel. Wat betreft de voorwaarde inzake het ‘ten laste zijn’ van de referentiepersoon zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, is er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden is aldus vrij. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert.

Het feit dat de noodzaak aan materiële of financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel, betekent evenwel niet dat om het even welk stuk of om het even welke feitelijke situatie ook als een afdoend bewijsmiddel moet worden beschouwd in deze feitenappreciatie. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

De bewijslast inzake de voorwaarde van ‘ten laste zijn’ rust bij de verblijfsaanvrager. Het is aan de verzoekende partij om haar aanvraag met de nodige stukken te onderbouwen. Daarbij rust op de verwerende partij geenszins de taak om eventuele gebreken in de bewijsvoering te ondervangen en in de plaats van de verzoekende partij de vereiste stavingstukken te verzamelen of bijkomende inlichtingen te vragen.

3.8. Zoals blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing stelt de verwerende partij vast dat de verklaring op eer van de referentiepersoon niet op zijn feitelijke toestand kan worden getoetst bij gebrek aan enige verifieerbare stukken. De verzoekende partij betwist dit niet.

Verder oordeelt de verwerende partij dat de voorgelegde geldverzendingen te onregelmatig en de bedragen te wisselend zijn om de afhankelijkheidsrelatie aan te tonen. Zo motiveert de verwerende partij:

“Er zijn maanden tussen de verscheidene geldverzendingen waarin betrokkene geen geldsom van de referentiepersoon ontvangt zoals de periode maart tot en met juni 2021, augustus tot en met oktober 2021,

december 2021 en februari 2022, waardoor het niet duidelijk is van welke middelen betrokkene leefde in die tussenpenodes. Ook zijn de bedragen in de maanden waarin zij wel een geldsom ontvangt wisselend. Bij de meerderheid van de geldverzendingen zijn de bedragen ter waarde van gemiddeld 100 euro, daar waar zij in juni 2021 300 euro, in januari 2022 250 euro en april 2022 230 euro ontving. Opdat sprake is van een afhankelijkheidsrelatie in de geest van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3e van de wet van 15.12 1980 dient het weldegelijk te gaan om bedragen die essentieel zijn om de basisbehoeften te dekken van betrokkene in het land van herkomst, omdat haar economische en sociale toestand niet toeliet dit zelfstandig te doen. Het is dan ook redelijk te stellen dat de bedragen gelijklopend zouden zijn indien weldegelijk sprake was van een afhankelijkheidsrelatie zoals bedoeld in genoemd artikel 40bis. Trouwens is bezwaarlijk te stellen dat gemiddelde bedragen van 100 euro, en zelfs de hogere bedragen, in het licht van de levensstandaard in Griekenland toereikend zijn om de basisbehoeften te kunnen dekken. Er dient tenslotte opgemerkt te worden dat het overmaken van gelden niet automatisch betekent dat betrokkene ten laste is/was van de referentiepersoon - een moeder kan namelijk ook gelden overmaken in de vorm van schenkingen zonder dat de dochter daarvan afhankelijk dient te zijn. Daar komt bij dat de laatste geldverzending dateert van april 2022 daar waar betrokkene pas de aanvraag tot gezinshereniging indiende op 30 08 2022. Het is dan ook onduidelijk hoe betrokkene ook in deze ontbrekende periode in haar levensonderhoud heeft voorzien.”

Verder oordeelt de verwerende partij dat ook de onvermogensdheid niet afdoende is aangetoond:

“Ook voor wat de onvermogensdheid van betrokkene betreft, dient te worden opgemerkt dat dit niet afdoende is aangetoond. Voor zover betrokkene wenst aan te tonen met de kaartjes uit Griekenland (*médecins sans frontières*, *caritasocial spot* en de gegevens omtrent die organisatie) onvermogensd te zijn, kan hier alleszins uit blijken dat zij beroep deed op medische en sociale ondersteuning aldaar - dus hulpbehoevend was in het land van herkomst. Doch onafgezien dat betrokkene kennelijk in een hulpbehoevende situatie verkeerde in haar land van herkomst, kan niet afdoende blijken dat zij, zoals hierboven gesteld, aangewezen was op ondersteuning van de referentiepersoon om in haar levensonderhoud te voorzien, gelet de afhankelijkheidsrelatie aan de hand van de geldverzendingen wordt betwist. Andere bewijzen van onvermogen wat betreft financiële middelen en onroerende goederen, zoals gebrek aan inkomen en eigendom, werden niet voorgelegd bij onderhavige aanvraag.”

3.9. Door louter te wijzen op de stavingstukken die zij heeft voorgelegd en die, zoals uit voorgaande blijkt, in ogenschouw werden genomen door de verwerende partij en concreet gemotiveerd werd waarom deze niet afdoende zijn om de afhankelijkheidsrelatie aan te tonen, doet verzoekende partij geen afbreuk aan deze motivering. Het komt haar immers toe deze motieven met concrete argumenten te betwisten, hetgeen zij op voormelde wijze nalaat te doen. De subjectieve overtuiging van verzoekende partij dat zij wel degelijk de afhankelijkheidsrelatie heeft aangetoond met de door haar voorgelegde documenten laat niet toe de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of kennelijk onredelijk te bevinden.

3.10. Waar verzoekende partij meent dat de verwerende partij haar om inlichtingen had moeten verzoeken en niet kon stellen dat: “Daar komt bij dat de laatste geldverzending dateert van april 2022 daar waar betrokkene pas de aanvraag tot gezinshereniging indiende op 30 08 2022.” om te besluiten dat het onduidelijk is hoe zij in deze ontbrekende periode in haar levensonderhoud heeft voorzien, herhaalt de Raad dat het aan de verzoekende partij is om haar aanvraag met de nodige stukken te onderbouwen. Daarbij rust op de verwerende partij geenszins de taak om eventuele gebreken in de bewijsvoering te ondervangen en in de plaats van de verzoekende partij de vereiste stavingstukken te verzamelen of bijkomende inlichtingen te vragen. Verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat de verwerende partij voor het treffen van de bestreden beslissing op de hoogte was van haar datum van binnenkomst in België. Dit alles nog daargelaten de vaststelling dat verzoekende partij het thans ook houdt op een bloot betoog dat zij reeds sinds 4 mei 2022 in België is.

Bovendien doet dit betoog, gelet op het geheel van de motieven, hoe dan ook geen afbreuk aan de vaststelling dat de afhankelijkheidsband niet afdoende is aangetoond. Verzoekende partij brengt geen enkele concrete kritiek aan tegen de vaststelling dat: “Er zijn maanden tussen de verscheidene geldverzendingen waarin betrokkene geen geldsom van de referentiepersoon ontvangt zoals de periode maart tot en met juni 2021, augustus tot en met oktober 2021, december 2021 en februari 2022, waardoor het niet duidelijk is van welke middelen betrokkene leefde in die tussenpenodes. Ook zijn de bedragen in de maanden waarin zij wel een geldsom ontvangt wisselend. Bij de meerderheid van de geldverzendingen zijn de bedragen ter waarde van gemiddeld 100 euro, daar waar zij in juni 2021 300 euro, in januari 2022 250 euro en april 2022 230 euro ontving. Opdat sprake is van een afhankelijkheidsrelatie in de geest van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3e van de wet van 15.12 1980 dient het weldegelijk te gaan om bedragen die

essentieel zijn om de basisbehoeften te dekken van betrokkene in het land van herkomst, omdat haar economische en sociale toestand niet toeliet dit zelfstandig te doen. Het is dan ook redelijk te stellen dat de bedragen gelijklopende zouden zijn indien weldegelijk sprake was van een afhankelijkheidsrelatie zoals bedoeld in genoemd artikel 40bis. Trouwens is bezwaarlijk te stellen dat gemiddelde bedragen van 100 euro, en zelfs de hogere bedragen, in het licht van de levensstandaard in Griekenland toereikend zijn om de basisbehoeften te kunnen dekken. Er dient tenslotte opgemerkt te worden dat het overmaken van gelden niet automatisch betekent dat betrokkene ten laste is/was van de referentiepersoon - een moeder kan namelijk ook gelden overmaken in de vorm van schenkingen zonder dat de dochter daarvan afhankelijk dient te zijn." De Raad acht deze motivering geenszins kennelijk onredelijk. De Raad wijst er immers op dat het loutere feit dat de referentiepersoon geld heeft overgemaakt aan verzoekende partij in het herkomstland, geenszins inhoudt dat daarmee is aangetoond dat verzoekende partij van deze geldverzendingen afhankelijk was om in haar basisbehoeften te kunnen voorzien. Hoewel uit het aantonen van diverse geldverzendingen in het verleden kan afgeleid worden dat zij geld ontving van de referentiepersoon, kan hieruit niet zonder meer afgeleid worden dat zij ten laste is van haar moeder daar eveneens dient aangetoond te worden dat het geld dat zij ontving, noodzakelijk was, met andere woorden dat zij op dat ogenblik en in haar land van herkomst is aangewezen op de ondersteuning van haar familielid in België om in haar basisbehoeften te kunnen voorzien. De Raad herhaalt dat naast een materiële en/of financiële ondersteuning tevens dient aangetoond te worden dat men aangewezen is op deze ondersteuning om in de levensbehoeften te kunnen voorzien. Nu blijkt dat de geldverzendingen niet steeds courant verliepen en dat bovendien de overgemaakte bedragen in het licht van de levensstandaard in Griekenland niet toereikend zijn om in de basisbehoeften te voorzien, is het geenszins kennelijk onredelijk te oordelen dat de afhankelijkheidsband niet is aangetoond.

Door uiteen te zetten dat zij in Griekenland afhankelijk was van hulporganisaties toont verzoekende partij, zoals ook gemotiveerd in de bestreden beslissing, niet aan dat zij in dat land ten laste was van haar Belgische moeder. Zij bevestigt met de toelichting dat zij in Griekenland volledig afhankelijk was van organisaties die haar basisbehoeften zoals voeding, kledij, onderkomen enz. dekten veeleer dat zij op een andere manier in haar basisbehoeften voorzorg en dat zij bijgevolg ten laste was van deze organisaties, en niet van haar moeder. De Raad benadrukt nogmaals dat, aangezien de overgemaakte geldbedragen niet courant verliepen en bovendien ontoereikend waren gelet op de levensstandaard in Griekenland, niet is aangetoond dat verzoekende partij van deze geldsommen afhankelijk was om in haar basisbehoeften aldaar te voorzien.

3.11. Er blijkt niet dat het determinerende motief van de bestreden beslissing incorrect is of het gevolg is van een kennelijk onredelijke appreciatie van de voorgelegde stukken of dat de verwerende partij de appreciatiebevoegdheid waarover zij beschikt heeft overschreden.

Een schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

3.12. Artikel 8 van het EVRM, dat verzoekende partij ook geschonden acht, bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

3.12.1. In zoverre verzoekende partij verwijst naar het feit dat haar moeder in België woont, wijst de Raad erop dat, daar waar de gezins- of familieband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest *Mokrani t. Frankrijk* (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen "*ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux*" (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezins- of familieleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind.

Zoals blijkt uit de bespreking hoger heeft de verzoekende partij niet aangetoond dat zij in het land van herkomst ten laste was van haar Belgische moeder. Het loutere feit dat zij sinds enige tijd bij haar moeder in België verblijft en deze omwille van de precare verblijfssituatie van verzoekende partij bepaalde kosten op zich neemt maakt niet dat daaruit kan besloten worden dat verzoekende partij afhankelijk is van haar Belgische moeder. Zoals uit de bespreking hoger is gebleken blijkt niet uit de door de verzoekende partij voorgelegde stukken dat zij in het herkomstland aangewezen was op de steun van haar moeder om in haar levensonderhoud te voorzien. Verzoekende partij die 32 jaar is en het overgrote deel van haar leven op zelfstandige wijze elders heeft geleefd - zij toont immers niet anderszins aan - maakt niet aannemelijk dat zij haar leven in Griekenland niet op zelfstandige wijze verder zou kunnen zetten, dit temeer zij aldaar kon beschikken over hulp om in haar basisbehoeften te voorzien. Het loutere gegeven dat zij in België op precare verblijfswijze inwoont bij haar Belgische moeder, doet niet anders besluiten. De relatie die de verzoekende partij met haar Belgische moeder onderhoudt betreft normale contacten die verwanten met elkaar onderhouden en verzoekende partij kan deze contacten ook via moderne communicatiemiddelen of geregelde bezoeken onderhouden. Deze contacten kunnen geenszins gecatalogeerd worden als zijnde beschermenswaardig gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM derwijze dat een verwijdering van de verzoekende partij van het grondgebied een schending van dit artikel zou opleveren.

Zij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat er sprake is van een bijzondere afhankelijkheidsband tussen haarzelf en haar Belgische moeder zodat er op dat vlak geen beschermenswaardig gezinsleven voorligt. Een schending van artikel 8 van het EVRM in dat opzicht ligt dan ook niet voor.

3.12.2. Waar verzoekende partij voorts nog lijkt te betogen dat zij ook een beschermenswaardig privéleven heeft in België, wijst de Raad erop dat verzoekende partij blijft steken in een theoretisch betoog dienaangaande en geenszins op concrete wijze aantoonst dat zij in België een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM heeft ontwikkeld.

Bovendien oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest *Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk*, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij

het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte.

3.12.3. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.13. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, in al zijn onderdelen ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend drieëntwintig door:

S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

S. DE MUYLDER